maja Aleksandri ja Pargi tänava nurgal. Põllumeeste selts korraldab sagedasti kohalikke põllutöö-näitusi ja kursusi.

Tervishoiulised olud on alevis üldiselt rahuldavad. Tänavad on üsna puhtad; ka õuedes ja elamuis valitseb enam-vähem kord, peale Uueturu ja Piiri tänava äärsete vaesemate majade, mis selles suhtes veel paljugi soovida jätavad. Arstiabi on kättesaadav, kuid haigemaja puudub; nakkushaiged saadetakse Tartu, teisi ravitsetakse kodus. Erilisi nakkushaigusi pole olnud, samuti pole viimsel ajal ka taude olnud. Sagedamad haigused on influentsa ja leetrid, kopsu- ning südamehaigused. — Vee saavad alevi elanikud pumbaga või raketega erakaevudest, millede arv ulatub ligi 300-ni. Tehtud veeproovid (14 kaevust) näitavad, et 28% kaevudest on kõlbmatud, 29% kahtlased ja 45% hea veega. Vesi kaevudes rikundub sageli sel põhjusel, et mustvesi heidetakse hoovi, kus ta kanalisatsiooni puudusel imbub maa kaudu osalt kaevudesse. — Peldikud pea kõik välised, lihtsad laudadest kokkulöödud putkad. Mustus kui ka prügi veetakse tavaliselt põldudele, kus ta maasse küntakse. — Tänavaid ei niisutata, vaid pühitakse ainult; selle tõttu on nad suvel tugevasti tolmused. — Tapamaja puudub, puudub ka liha järelevalve, sest alevis pole loomaarsti. Kõlbmatuks muutunud liha hävitab harilikult tervishoiukomisjon, kes teostab ka teiste toiduainete müügi järelevalvet. Toiduaineid müüakse tavaliselt kinnistest kauplustest, välja arvatud turupäevad, mil neid lahtistelt laudadelt müüakse. — Avalikke saunu on üks, mis avatud laupäeviti ja 10 in. mahutab. Erasaunu 15. — Vaestemaja puudub; vaesed saavad pisikest abi: 1924. a. oli 35 abisaajat; keskmiselt maksti igaühele 300 marka kuus abiraha.

Ajalugu. Otepää (end. Nuustaku) alev on võrdlemisi noor oma praegusel asukohal, kuid endine ajalooline Otepää alevik (linnake), mis asus piiskopilossi (praeguse linnamäe) ümbruses, oli meie maa vanemaid asulaid. Siin asus juba vanasti Eesti lõunapiiri tugevam kants (maalinn), mis juba enne sakslaste ristiusu toomist venelastele vahvasti vastu pani. 1116. ja 1192. a. on venelased küll Otepää vallutanud, aga mõlemal korral eestlased selle õige pea tagasi võitnud. 1207. a. võidavad ordurüütlid Otepää ära ja põletavad maha; eestlased on ta veel kord üles ehitanud, sest 1215. a. põletas Võnnu komtuur Berthold Otepää veel kord ära. Sest ajast ongi Otepää Eesti maalinnana kadunud. 1223. või 1224. a. ehitas Tartu piiskopp Hermann Eesti maalinna asemele piiskopilossi, mis kindlustatud kohana alles 15. aastasajal oma tähtsuse kaotas.

Lossi soodsa geograafilise asendi tõttu ehitasid Pihkvaga kaubitsevad kaupmehed selle ümbrusse oma kaubaladud, ja nii kasvas keskaja mainitud lossi juurde väike linnake, millel olid juba 16. aastasaja alul prügitatud uulitsad. 17. aastasajal alanud sõdade ajal hävitatakse loss ning alevik ja 1690. a. mainitakse Otepääd mõisana; sellest võib järeldada, et lossi või alevi varemeisse on mõisa tekkinud. 1789. a. on tunda ainult veel kaevu koht, viimne tunnismärk endisest asulast.